

HARLEQUIN®

King

KAT
CANTRELL
SEE, MIDA TA
ÜTLEB

Kat Cantrell
THE THINGS SHE SAYS
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Katrina Williams
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E08261413
ISBN 978-9949-25-427-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Üks

Ainus asi, mis on eksimisest hullem, on eksida ära Texas.

Augustikuus.

Kris Demetrious toetas end laenatud karjuvkollase Ferrari tagaosaga vastu, keris särgi niiskel rinnal ülespoole ja hoidis telefoni püstiasendis. Ka uuest vaatenurgast ei sarnanenud jooned kaardil autokummide all edasi viivale asfaldiribale. Tänapäevane õppetund: internetikaartidest on kasu vaid siis, kui nad on täpsed.

Ferrarist oma MP3-mängijaga polnud suurt abi, kui puudus sisseehitatud GPS. Ilmselt ei eksinud Itaalia autoinsenerid kunagi ära või ei huvitanud neid, kuhu nad parasjagu sõitsid.

Ümberkaudset maastikku piirasid mäed, kuid vastupidiselt LA-le polnud neist ükski märgistatud. Ei villasid, Hollywoodi tähist ega ühtki abistavat viidet, et suunda õigeks saada.

Võtteplatsil ei eksinud Kris kunagi ära. Aitas kontrollitud ja eraldatud positsioonist kaamera taga ja kui stseen halvasti välja kukkus, oli uuesti alustamiseks vaja vaid „Stopp!” hüüda.

Mis talle ometi sisse läks, et ta Dallasesse lendamise asemel ise sõita otsustas?

Venitamistaktika, mis muud.

Kõrbes suremist polnud Krisi tegemata-asjade nimekirjas, küll aga sihtpunkti vältimine. Ta eelistaski eksinuks jääda, kui

vaid süüa ja juua leiaks. Sest niipea, kui ta Dallasesse jõuab, peab ta välja kuulutama kihluse Ameerika Kullakese Kyla Monroega. Kuigi Kris oli naise plaaniga nõusse jäänud, viskaks ta enne miili jagu kraavi, kui seda teeks.

Kris pistis telefoni taskusse. Ere pärastlõunane päike kõrvetas, tuhat korda kuumem kui süis, kui ta oleks kandnud teist värvi riideid, mitte musti. Tuline õhk virvendas asfaldi kohal ja ähmastas horisonti.

Äkki paiskus õhku keerlev tolmutpilv – ainus liikumine, mida Kris oli viimase 15 minuti jooksul täheldanud. Luitunudoranž roostes veoauto sõitis tolmutpilvest välja, keeras maantee äärde ja pidurdas Ferrari taga teepervel. Tugev tuulekeeris piitsutas Krisi liivaga. Ta lükkas juuksed näolt kõrvale ja läks oma päästjat tervitama.

Ausalt öelda, kui bensiin otsa oleks saanud, oleks Kris võinud siia mitmeks päevaks pidama jääda, raisakotkaste eest kaitseks vaid nutitelefon ja polaroidpäikseprillid. Ta oli juba kaks korda auto ringi pööranud, et tuldud teed tagasi sõita, kuid lõpuks suuna kaotanud. Veokijuhi ajastus oli hiilgav ja hea õnne korral oskab ta Krisi lähima maanteeeni juhatada.

Hetke pärast avanes raginal veoauto uks ja valgus langes kulunud logole oranžil taustal. *Big Bobby Garage* teenindab teid alates aastast 1956. Avatud ukse alt ilmusid nähtavale tolmused, pragunenud saapad ja *prantsatasid* maapinnale. Hääbuvast tolmutpilvest ilmus nähtavale väike kaju. Tüdruk. Vaevu juhtimisealine ja ilmselgelt mitte Big Bobby.

„Kas probleemid autoga, boss?“ venitas ta lähemale astudes. Tüdruku Texase aktsent oli paks nagu tolmutpilv, kuid

tema hääl kõlas kenasti. Tüdruk võttis päikseprillid eest ja maailm jättis löögi vahele.

Andestamatu kuumus, teemärkide puudumine ja probleemid, mis Krisi Dallases ees ootasid, kadusid.

Südamekujuliselt näolt puuris teda selgete siniste silmade pilk ja portselanikarva põskedele langesid kaneelivärvi juuksekiharad. Tüdruku näol ei olnud jälgegi meigist, juba see oli ebaharilik ja väär is teist pilku. Päike paitas teda oma säras – täiuslik võttevalgus. Tüdruk oli värske, süütu ja hingematvalt ilus. Nagu elav päevalill.

Kris tahtis teda filmida.

Tüdruk silmitses teda. „*Problema con el coche, señor?*”

Kris sulges suu ja kõhatas kurgu puhtaks. „Olen kreeklane, mitte hispaanlane.”

Milline ninakas vastus ja mitte päris tõene – Kris oli oma Kreeka kodakondsusest 16-aastasena loobunud ning pidas end läbi ja lõhki ameeriklaseks. Kuidas nüü pisike olevus suutis vähem kui 30 sekundi jooksul tema aju niivõisi välja lülitada?

„Vau, näe oledki, seksikas aktsent ja puha. Ütle veel midagi,” nõudis tüdruk ja tegi sõrmedega OK märgi. Tema silmade sinine muutus väljakutsuvaks. „Ütle, et sinu elu on minuta mõttetu ja sa loobuksid kõigest, et mind enda omaks teha.”

Kuidagiviisi õnnestus Krisil suu uuesti avada. „Tõsiselt?”

Tüdruk purskas naerma – puhas heli, mis Krisi alakehast läbi trillerdas. Tugevatoimeline lisand seksuaalsele ahvatlusele, mida ta kiirgas nagu parfüümilõhna.

„Ainult siis, kui sa seda tõepoolest silmas pead,” vastas tüdruk.

Teismelise jaoks oli tema õlul liialt palju enesekindlust. Ta oli vähemalt kahekümnendate eluaastate keskel. Aga kui maine võis olla üks eikusilt, Texasest pärit tüdruk? Eriti kui arvestada tema ilmset romantiliste melodraamade lembust ja täielikku enesealalhoidutungi puudumist. Ta ju ei teadnud, kas Kris on järgmine Scorsese või hoopis sarimõrvar Charles Manson.

Tüdruk naeratas lõuga väanutades. „Jätan su nüüd rahu-
le, *Tonto*. Võid rääkida, millest tahad. Siinkandis ei ole just palju peeneid välismaalasi näha, aga ma vaatan su heameelega üle. See tähendab, ma vaatan *selle* üle.”

Tüdruk raputas pead ja sulges hetkeks silmad. „Auto. Ma vaatan auto üle. Äkki on mingi väike viga.”

Auto? Ta töötab vist Big Bobby's mehaanikuna. Huvitav. Enamik naistest vajab abi, et bensiinipaak üles leida.

„Sel pole viga midagi. Ma lihtsalt eksisin ära,” selgitas Kris ning samal ajal tormas tema kujutusvõime tagasi mõtte juurde, et naine vaatab ta läbi, arsti-stiilis, uurib, ohtralt käsi kasutades. Kraapiv iha löikas Krisist läbi, ootamatu ja võimas.

Ehk peaks ta oma vanusele mõtlema, ta pole ju enam seitseteist. Naised teevad talle pidevalt ettepanekuid, sama sujuvalt nagu 747 õhku tõuseb, mis polnud talle kunagi meeldinud ja ta polnud pidanud kaks korda mõtlema, et keelduda. Kris ei pidanud ühtki suhet tähtsaks, kui see polnud just fiktsionaalne ja ekraanile toomiseks mõeldud.

Too naine oli Krisi paari lausega objektiivselt tagant välja suutnud tirida. See tekitas kõhedust.

„Et siis eksinud?” Ta püüdis meest pealaest jalatallani. „Küll mul siis vedas, et sind leidsin. Kas sa oled mulle nüüd võlgu?”

Kõik, mis tüdruku suust välja pritsis, oli varjatult kahe-mõtteline. Kombineerituna tema siira käitumise ja puhta näoga oli löök võimas.

„Noh, sa pole minu jaoks midagi teinud. Veel.”

Kitsad kulmud kerkisid imestunult. „Mida sa minult tahaksid?”

Kris kummardus naisele nii lähedale, et ta tundis tema juuste lõhna. Kookospähkel ja rasv – lõhnasegu, mis Krisile kunagi varem polnud erutav tundnud, seda oleks ta võinud vanduda. Sama käis ka laguneva Texase Kristliku Ülikooli Sarvedega Konnade embleemiga laia T-särgi ja odavate tekstade kohta tüdruku seljas. *Haute couture*.

Kris kõverdas sõrme ja naine astus talle ligi, see tundus müstiliselt loomulik, nagu oleksid nad varemgi koos salaplaani pidanud.

„Praegu soovin, et sa vaid üht asja teeksid,” ütles Kris.

Tema pilk liikus naise huultele ja see, mis oli alanud flirtiva mänguna, pöördus ohtlikule territooriumile, kui ta aimas ette, et suudleb toda nimetatud kõrbe ime, libistab suu üle tema roosade huulte ja kaevub tema kuumu suhu. Tüdruku naer võnkumas Krisi naha vastas. Võõraste suudlemine polnud üldse Krisi stiil ja järsku tegi see teda kurvaks.

„Jah? Mida sa tahad, et ma teeksin?” Neiu niisutas keeleotsaga huuli, ajades Krisi vere varvasteni kuumaks.

„Ütle, kus ma olen.”

Tüdruku meloodiline naer lõi Krisi taas nagu kirvega. „Little Crooked Creeki teel. Tuntud kui pärapõrgu.”

„Kuskil selle liiva sees on oja?”* Vesi – märg ja jahe, ideaalne alasti ujumiseks. Ei. Ei mingeid alasti vööraid. Mis talle ometi pähe on löönud?

„Eips.” Tüdruku nina tõmbus krimpsu ja see moonutas võluvalt tema näojooni. „See kuivas 1800. aastatel. Meil ei tule nime muutmiseks ühtki head mõtet pähe.”

„Ütle siis mulle kui kohalik, kas siin on alati nii kuum?” Ausalt öelda ei muretsenud Kris juba ammu oma kleepuvate ja niiskete riiete pärast, kuid soov tüdruku juttu kuulata ei kadunud kusagile.

„Ei, üldsegi mitte. Tavaliselt on veel kuumem. Sellepärast me ei kannagi neljakümne kraadiga musta värvi riideid,” ütles tüdruk ja puuris Krisi pilguga, mis särises samamoodi nagu asfalt. „Aga mulle see meeldib. Kuidas sa üleüldse suurelt teelt kõrvale sattusid?”

„Lugu võiks põnevam olla, aga ei ole. Lihtsalt valesti valitud teets.” Kris naeratas ja üritas olla õnnetu, kuna oli suurelt maanteelt kõrvale kaldunud, kuid ei suutnud kahetsuse varjugi näole manada. Üllataval kombel ei tundunudki see koht enam nii halb.

„Kui El Pasost lahkusin, olin kindel, et pöörasin õiges suunas, aga nüüd pole ma juba kaua aega ühtki Dallase viita silmanud.”

„Jajah. Sa oled eksinud. See tee viib lõunasse Rio Grande** juurde. Tegelikult ei ole see suur ja veel vähem on see *rio*. Vaatamisväärsusena ma seda ei soovita, seega pöördusid ma tagasi Van Horni ja valiksin 10. maantee itta.”

---

* *Creek* – ingl oja.

** *Grande* – hisp suur, *rio* – hisp jõgi.

„Van Horn. Ma ei mäletagi, et oleksin sellest läbi sõitnud.”

„Ega polegi midagi mäletada. Käisin just linnas ja midagi pole muutunud sellest ajast, kui märtsis viimati seal olin. Kui juba jutuks tuli, peangi hakkama edasi liikuma. See jupp, mille ma hankisin, ei paigaldu ometi ise Gusi auto külge.” Tüdruk ohkas ja näitas pöidlaga üle õla. „Van Horn asub sealpool. Soovin edu ja vaata ette osariigi patrullidega. Nad elavad kiirete autode peatamise nimel.”

„Või,” jätkas ta rõõmsalt, „lähed sealtkaudu ja keerad esimesele parempoolsele teele. See viib sind maanteele, mis viib su Little Crooked Creeki ja maakonna parima grillkana juurde.”

Tüdruku hääle harmooniast ei saanud Krisile küllalt. Või võluvast viisist, kuidas ta tühjast-tähjast vadistas, kuid ikkagi Krisis huvi äratas. Reaalne elu terendus horisondil ja kui tal kuluks Dallasesse jõudmiseks kas või kuu aega, oleks ta ikkagi õnnetu „Visions of Black'i” loomingulise finantstehingu pärast. Kyla oleks ikka Kyla – truudusetu, isekas ja võlts – ja Kris peaks palju vaeva nägema, et sellest lihtsalt mööda vaadata.

Aga, tuletas ta endale meelde, asi on seda väärt. Kui ta tahtis seda filmi teha, pidi ta tegema palju tasuta reklaami, kihludes kõigi-poolt-armastatud, Oscari-võitja *ex-girlfriend*’iga. Võltskihlus.

„Grillkana on mu lemmik.” Kris oli näljane. Mis tähtsust sel paaril tunnil enam on. Pealegi võttis ta ju meelega auto, et Dallasesse jõudmine võtaks nii kaua aega kui vähegi võimalik. „Mis see Little Crooked Creek on?”